ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně **D. S.,** zastoupené Mgr. Ing. Lukášem Prudilem, Ph. D., advokátem se sídlem Bašty 2, Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2004, čj. OAM-3080/VL-20-04-2004, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 59 Az 197/2004, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 4. 2005, č. j. 59 Az 197/2004 - 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byla zamítnuta žádost žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný uvedl, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení azylu byly její ekonomické problémy v Mongolsku, nezaměstnanost, dluh, bytové problémy, a zejména snaha o legalizaci pobytu na území České republiky s cílem zde pracovat a žít. Žalovaný konstatoval, že tyto skutečnosti nelze podřadit pod žádný z důvodů podle § 12 zákona o azylu, proto žádost žalobkyně o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že pro legalizaci pobytu je zapotřebí využít některého z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 4. 2005, č. j. 59 Az 197/2004 - 18, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí jako nedůvodná zamítnuta. Soud v odůvodnění uvedl, že žalobkyně v řízení o udělení azylu neuvedla žádný z taxativních důvodů pro udělení azylu, žádost byla podaná ve snaze zůstat v České republice a vyhnout se ekonomickým problémům ve vlasti. Soud uvedl, že žalovaný zjistil skutkový stav ze žádosti žalobkyně o udělení azylu a z podrobně vedeného pohovoru s ní. Soud konstatoval, že žalobkyně měla možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, případně navrhnout jejich doplnění; podle soudu si žalovaný opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, při němž vycházel ze spolehlivě

zjištěného stavu věci. Z odůvodnění rozhodnutí podle soudu vyplývá, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí, jakými úvahami byl soud veden při hodnocení důkazů a za použití jakých právních předpisů rozhodoval; nelze dospět k závěru, že se žalovaný nezabýval věci zodpovědně a svědomitě. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že žalovaný nevedl řízení tak, aby posílil důvěru v jeho správnost, čímž porušil § 3 odst. 3 a 4 spr. ř. Rovněž vytkla žalovanému, že nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, neboť jeho postup byl podle stěžovatelky nesprávný, nepřesvědčivý a nedostatečný, čímž byl porušen § 32 odst. 1 spr. ř. Dále stěžovatelka namítla porušení § 46 a § 47 spr. ř. Stěžovatelka dále namítla porušení § 22 odst. 1 zákona o azylu, neboť žalovaný sice vedl pohovor v mongolském jazyce, avšak stěžovatelka nebyla schopná se s tlumočníkem dorozumět a pohovor byl pro ni nesrozumitelný. Žalovaný pochybil, pokud stěžovatelce neustanovil takového tlumočníka z mongolského jazyka, jenž by bezpečně zajistil přesun informací od stěžovatelky k úředníkovi. Stěžovatelka tedy nebyla schopna porozumět ústnímu jednání; tím spíše nebyla schopná porozumět česky psaným úředním dokumentům, např. poučení, proto bylo pro ni nemožné tento důvod uplatnit v žalobě ke krajskému soudu. Podle stěžovatelky je to příčinou všech nedorozumění, na základě nichž nebyl řádně zjištěn skutkový stav a žalovaný tak nedostál svým povinnostem; podle stěžovatelky je tedy dán důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Proto stěžovatelka navrhla, aby rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 4. 2005, č. j. 59 Az 197/2004 - 18, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila v průběhu řízení o udělení azylu, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že stěžovatelka neuvedla žádné skutečnosti svědčící o jejím pronásledování v zemi původu. K namítané nesrozumitelnosti pohovoru žalovaný uvedl, že při jeho konání dne 25. 10. 2004 stěžovatelka podepsala protokol a s tlumočníkem vyslovila souhlas, proto námitky v kasační stížnosti považuje žalovaný za irelevantní. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížnost byla podána z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. K námitce stěžovatelky týkající se porušení § 3 odst. 3 a 4 a § 46 spr. ř., tedy k námitce, že rozhodnutí žalovaného nevycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že ji neshledal důvodnou, neboť

žalobkyni byla dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které ji vedly k opuštění vlasti; v tom především spočívá řádné zjištění skutkového stavu věci v řízení o udělení azylu. S touto skutečností se vypořádal Krajský soud v Ostravě, jenž uvedl, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci ze žádosti o udělení azylu a z pohovoru. Z výpovědi žalobkyně nevyplynuly žádné skutečnosti, kterými by se žalovaný nezabýval a žalobkyně neuvedla žádné jiné důkazy, jejichž provedení by mělo přispět k úplnému zjištění stavu věci; v podrobnostech Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Ostravě, s nímž se ztotožnil. K tvrzení stěžovatelky týkající se nesprávného tlumočení ustanoveným tlumočníkem z mongolského jazyka v průběhu řízení o udělení azylu však Nejvyšší správní soud nemohl s ohledem na § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlédnout, neboť nebylo stěžovatelkou uplatněno v žalobním řízení a podle citovaného ustanovení Nejvyšší správní soud nemůže přihlížet ke skutečnostem uplatněným po vydání kasační stížností napadeného rozhodnutí. V řízení před soudem prvního stupně navíc nebylo možné dospět k závěru, že u stěžovatelky je dána jazyková bariéra, jež by jí bránila výše uvedenou námitku uplatnit již v žalobním řízení, neboť žalobu stěžovatelka podala v českém jazyce a v průběhu řízení před krajským soudem nepožádala o ustanovení tlumočníka ani o ustanovení zástupce z řad advokátů k ochraně svých práv. V žalobě navíc stěžovatelka odkázala mimo jiné na obsah pohovoru; na základě těchto skutečností tedy není možné dospět k závěru, že by s obsahem tohoto pohovoru z důvodu jeho údajného nesprávného tlumočení nesouhlasila.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, nezabýval se z důvodu nadbytečnosti již samostatně návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu